

Sygn. akt **II C 87/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek (...) w R. Wydział II Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Okręgowego Mariola Czech

Protokolant: st. sekr. sądowy Zofia Pławczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 listopada 2014r. w R.

sprawy z powództwa **A. B. (1)**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w R.**

o zapłatę

1) oddała powództwo;

2) przyznaje adwokatowi K. K. i adwokatowi A. B. (2) od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Gliwicach, Ośrodka (...) w R. kwoty po 110, 70 zł (sto dziesięć złotych 70/100 groszy), w tym po 20, 70 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi.

Sędzia:

Sygn. akt II C 87/14

UZASADNIENIE

Powód A. B. (1) wniósł pozew o zapłatę przez pozwanego Skarb Państwa – Dyrektora Zakładu Karnego w R. kwoty 300.000,00 zł na jego rzecz tytułem zadośćuczynienia za doznanie szkody niemajątkowej w postaci krzywdy w związku z naruszenie jego dóbr osobistych.

W uzasadnieniu wskazał na trwałe naruszenie jego dóbr osobistych od 2004r. do 2013r. przez brak poszanowania jego godności osobistej podczas odbywania przez niego kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w R. poprzez brak obudowy kąpaka sanitarnego, bowiem w istocie jest on tylko zasłonięty dyktą do wysokości 1,20 m, co powoduje poczucie braku prywatności i rozchodzenie się nieprzyjemnych zapachów po celi. Dodał, że w celach nie ma prawidłowej wentylacji, wskazując że powinny znajdować się dwa niezależne piony wentylacji, jeden skierowany do kąpaka sanitarnego, a drugi na część mieszkalną celi. Wskazano także na brak wymagalnej powierzchni celi, tj. 3m² powierzchni do swobodnego poruszania się na jedną osobę oraz okresowego wyłączania energii elektrycznej od godziny 23 do rana, co w ocenie powoda stanowiło znęcanie się psychiczne nad nim w sytuacji, gdy musiał skorzystać z części sanitarnej pomieszczenia przy zgaszonym świetle, objając się o przedmioty znajdujące się w celi.

Pozwany Skarb Państwa – reprezentowany przez Dyrektora Zakładu Karnego w R. w odpowiedzi na pozew z dnia 4 lutego 2014r. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania według norm przypisanych.

W uzasadnieniu podniesiony został zarzut przedawnienia w stosunku do tej części roszczenia powoda, która dotyczyła okresu wcześniejszego niż 3 lata, licząc od daty napisania pozwu przez powoda. W pozostałym zakresie pozwany zaprzeczył zarzutom dotyczącym warunków socjalno - bytowych (brak oddzielenia kąpoków sanitarnych od reszty celi, brak należytej wentylacji cel, odpowiedniej powierzchni.), wskazał że przepisy prawa budowlanego dotyczące wymogów w zakresie ubikacji nie stosuje się do zakładów karnych i aresztów śledczych o czym stanowi § 89 ust. 1 w zw. z §75, 82 i 83 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002r. w sprawie warunków technicznych, jakimi powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Dodano, że pomieszczenia mieszkalne są wyposażone w niezbędne sprzęty kwaterunkowe przewidziane w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. Osadzeni mają do dyspozycji łóżko, taboret, miejsce przy stoliku oraz w szafce. Przepis ten nie wskazuje żadnych norm w zakresie zabudowy kąpika sanitarnego. Nadto toalety nie mogą być całkowicie zabudowane i zamykane masywnymi drzwiami z uwagi na zapobieganie próbom samobójczym i przemocy między więźniami. Odnośnie wentylacji wskazano, że cele wyposażone są w wentylację grawitacyjną, która spełnia swoją funkcję, są przeprowadzane regularnie kontrole instalacji, która nie wykazała nieprawidłowości. Każda cela posiada również sprawne pełnowymiarowe okno pozwalające się otworzyć, jego uchylenie daje możliwość zwiększenia cyrkulacji powietrza. Cele nie posiadają instalacji z ciepłą wodą, a jedynie bieżący dostęp do zimnej wody. Osadzeni mogą posiadać grzałki do gotowania wody w celach spożywczych lub sanitarnych. Odnośnie zasad wyłączenia energii elektrycznej w celach mieszkalnych, to zostały one ogłoszone w komunikacie dyrektora jednostki z dnia 7 maja 2004r. Komunikat ten został przekazany więźniom poprzez ogłoszenie na tablicy ogłoszeń oraz przy pomocy radiowęzła. W porze nocnej energia elektryczna wyłączona jest nie wcześniej niż od godziny 23 od czwartku do niedzieli, w pozostałe dni nie jest wyłączana. Wyłączenia te dotyczą tylko gniazdek w celach mieszkalnych. Oświetlenie cel funkcjonuje normalnie. Ograniczenia te podyktowane są koniecznością szczytowego ograniczania poboru energii. Z kolei w zakresie zarzutu przeludnienia cel, pozwany powołał się na treść art. 6 kc, podnosząc, że to powód winien wykazać, kiedy i jak długo przebywał w warunkach o zmniejszonym metrażu. Dodano przy tym, że rocznie średnie zaludnienie w 2011r. wynosiło 100,4%, w 2012r. – 99,51%, w 2013r. – 99,95%. Zarzucono również, że powód nie wykazał przesłanek odpowiedzialności pozwanego, wynikających z art. 448 kc., a więc nie wykazał wysokości szkody, powstania krzywdy oraz związku przyczynowego między działaniem pozwanego a powstałą szkodą.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny: powód A. B. (1) ma obecnie (...) lata, w Zakładzie Karnym w R. przebywał od marca 2004r. do lutego 2010r. oraz w okresie od marca 2011r., co najmniej do dnia wniesienia pozwu. Odbywanie kary pozbawienia wolności zakończyć ma w 2016r. W okresie odbywania kary pozbawienia wolności powód przebywał na różnych oddziałach i w różnych celach. Obecnie przebywa w celi o nr(...). Oddziały od I – XI są oddziałami zamkniętymi i urządzenia sanitarne znajdują się w celach, z kolei oddział XII ma charakter pół otwarty i osadzeni mają dostęp do urządzeń sanitarnych nie znajdujących się celach. Budynek Zakładu Karnego w R. powstał 1851r. był wielokrotnie remontowany i modernizowany. Budynki Zakładu Karnego w R. są obiektami wpisanymi do rejestru zabytków. Zakład Karny w R. jest zakładem typu zamkniętego i przeznaczony jest dla recydywistów penitencjarnych. Cele, które zajmował powód były wyposażone w sprzęty kwaterunkowe przewidziane w Rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2003 r. w sprawie warunków bytowych osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych. W każdej celi znajdował się kąpik sanitarny, na który składa się muszla klozetowa i umywalka z bieżącą zimną wodą. Kąpik sanitarny odgradzony był od reszty pomieszczenia przesłoną z nieprzeźroczystego materiału o wysokości minimum 1,20 m, bądź płytą pilśniową na metalowym stelażu. Toaleta od strony wejścia jest zasłaniana nieprzeźroczystą i nienasiąkalną zasłoną. Zabudowa tych kąpoków do pełnej wysokości nie jest możliwa ze względów architektonicznych. Wynika to także z konieczności monitorowania więźniów i ma na celu zapobieganie próbom samobójczym i stosowaniu przemocy pomiędzy osadzonymi. Zapachy z kąpoków sanitarnych rozchodziły się po całej celi. Niemniej jednak o czystość i porządek w celach dbali sami więźniowie. W każdej celi znajduje się co najmniej jedno okno, które można otworzyć i przewietrzyć celę w dowolnej chwili. W celu utrzymania higieny osobistej więźniom raz w miesiącu wydawano mydło toaletowe, papier toaletowy, proszek do prania i nożyk do golenia. W zakładzie odbywały się niezapowiedziane kontrole warunków higieniczno - sanitarnych przeprowadzone

przez Powiatowy Inspektorat Sanitarny. Podczas kontroli sanepid nie stwierdził zaniedbań ze strony pozwanego i nie kwestionował umiejscowienia kąpaka WC jak i warunków panujących w celach mieszkalnych.

Cele wyposażone były w sprawną technicznie wentylację grawitacyjną, której drożność co najmniej raz w roku kontrolowana była przez kominiarza. Istniała również możliwość przewietrzenia pomieszczeń, przez otwarcie znajdującego się w nich pełnowymiarowego okna, które można było otwierać o każdej porze dnia i nocy. Z uwagi, iż budynek wpisany jest do rejestru zabytków brak jest dodatkowych kanałów wentylacyjnych. W celach jest tylko jeden pion wentylacyjny na całe pomieszczenie.

Cele oświetlane są naturalnym światłem padającym z okna, a nadto oświetleniem jarzeniowym o mocy 2 x 40 W. W nocy po godzinie 23 do rana gaszone jest światło. Wyłącznik światła znajduje się na korytarzu poza celą. Budynek zakładu od strony zewnętrznej jest w nocy oświetlony, a środek celi jest rozjaśniony wpadającym światłem.

W celi w nocy nie panował mrok.

W porze nocnej energia elektryczna wyłączona jest nie wcześniej niż od godziny 23 od czwartku do niedzieli, w pozostałe dni nie jest wyłączana. Wyłączenia te dotyczą tylko gniazdek w celach mieszkalnych. Oświetlenie cel funkcjonuje normalnie. Ograniczenia te podyktowane są koniecznością szczytowego ograniczania poboru energii

Zasady wyłączenia energii elektrycznej w celach mieszkalnych zostały ogłoszone w komunikacie dyrektora jednostki z dnia 7 maja 2004r. Komunikat ten został przekazany więźniom poprzez ogłoszenie na tablicy ogłoszeń oraz przy pomocy radiowęzła.

Rocznie średnie zaludnienie w Zakładzie Karnym w R. w 2011r. wynosiło - 100,4%, w 2012r. – 99,51%, w 2013r. – 99,95%.

dowód: protokół kontroli funkcjonowania instalacji kominowej z dnia 10.01.2012r. i 11.07.2013r.k. 49-53, notatka służbowej Kierownika D. Kwaternistrzowskiego z 21. 01.2014r k. 63., protokół z dnia 22.11.2012r. i 10.07.2013r. z kontroli zakładu przez Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego k. 64, komunikat z dnia 7 maja 2004r. k. 76, notatka służbowa z dnia 18.03.2009r.k. 77, notatki z działu ewidencji z dnia 3.01.2012r., 1.07.2013r. i 7.01.2014r k. 78 – 80, zeznania świadka S. A. – protokół nagrania z dnia 16 kwietnia 2014r. k. 119v.

Przy ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd kierował się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233 § 1 k.p.c. Podejmując rozstrzygnięcie Sąd oparł się przede wszystkim na dowodach z dokumentów, którym dał wiarę w całości, albowiem zgodność ich treści z rzeczywistym stanem faktycznym nie została przez powoda zakwestionowana w toku procesu.

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek dowodowy powoda w postaci dopuszczenia dowodu ze zdjęć obrazujących wygląd cel w jakich przebywał powód, a to z uwagi

iż przedstawiałyby one stan obecny, a nie stan w okresie objętym pozwem. Powód nie dostarczył również tych zdjęć w terminie wyznaczonym przez Sąd. Sąd oddalił również wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. J. oraz T. J. z tej przyczyny, iż okoliczności na które mieli zeznawać zostały już wyjaśnione w toku sprawy, a dalsze czynności związane z przesłuchaniem w/w świadków zmierzałyby jedynie do wydłużenia postępowania sądowego.

Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda oraz świadków M. K. (1) i M. K. (2), gdyż uznał je za wysoce subiektywne i ukierunkowane na podkreślenie dolegliwości związanych z odbywaniem kary pozbawienia wolności.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia za złe, uciążliwe warunki pobytu w Zakładzie Karnym w R. jest art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Przesłanki ochrony dóbr osobistych zostały sprecyzowane w art. 24 § 1 k.c., który wskazuje, że ten czyje dobro osobiste zostało naruszone bezprawnym działaniem może żądać zaniechania tego działania lub usunięcia jego skutków. Przy czym ustawodawca w art. 24 k.c. wprowadził domniemanie bezprawności naruszenia dobra osobistego, które strona pozwana może obalić przez wykazanie, że jej działanie miało miejsce w warunkach obowiązującego porządku prawnego, stanowiło wykonywanie prawa podmiotowego, było za zgodą pokrzywdzonego, lub wynikało z potrzeby ochrony uzasadnionego interesu lub wartości nadrzędnych.

Pozwany w odpowiedzi na pozew podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w okresie poprzedzającym okres 3 lat liczony od dnia napisania pozwu. Sąd uznał, że zarzut ten jest zasadny.

Jak ustalono powód w Zakładzie Karnym w R. przebywał w dwóch okresach tj. od marca 2004r. do lutego 2011r. oraz od marca 2011r. do daty conajmniej wniesienia pozwu.

Zgodnie z art. 442 § 1 zd. 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, a roszczenia dochodzone na podstawie art. 24 i 448 k.c. podlegają powyższemu reżimowi tj. trzyletniemu okresowi przedawnienia. Termin przedawnienia jest terminem prawa materialnego, liczony winien być od momentu nadania przez powoda pozwu, a nie jego sporządzenia. Z ustaleń wynika, (stempel na kopercie), że powództwo zostało złożone do wysłania w właściwej jednostce administracyjnej Zakładu Karnego w dniu 3 grudnia 2013r. i od tej daty 3 letni termin winien być liczony wstecz. Powód cały czas wiedział o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia. Miał pełną świadomość w tym zakresie, mógł wnieść pozew wcześniej, a na rozprawie zeznając nie był w stanie podać przyczyny dla, której zwlekał ze złożeniem pozwu.

Zgodnie więc z w/w zasadą wszystko to co zostało objęte przez powoda żądaniem pozwu z okresu wcześniejszego niż 3 lata licząc od daty nadania (3.12.2013r.) uległo przedawnieniu (2.12.2010r.)

Zatem roszczenie powoda dotyczące pobytu w Zakładzie Karnym w R. w tym zakresie (tj. od marca 2004r. do 3.12.2010r.) uległo przedawnieniu, a wobec podniesionego zarzutu przedawnienia roszczenia powoda, skutkowało oddaleniem powództwa w tej części (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 6 grudnia 2011 r. I ACa 650/11).

W pozostałym zakresie żądanie również nie mogło odnieść oczekiwanego przez niego skutku.

W niniejszej sprawie trzeba mieć na uwadze, że powód odbywał karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym zamkniętym. Kara spełnia funkcję represyjną jako odpłata za dokonane przestępstwo i dolegliwość dla skazanego (dyskomfort) stanowi jej istotę (tak też Sąd Apelacyjny w Katowicach, w wyroku z dnia 7 maja 2009 r., sygn. akt I ACa 247/09). Aby można było mówić o odczuwaniu dolegliwości przez skazanego, odbywanie kary musi być bardziej uciążliwe od sposobu życia osób pozostających na wolności. Odczuwanie niedogodności i dyskomfortu, nawet znacznych rozmiarów, w przypadku kary pozbawienia wolności nie ogranicza się jedynie do braku możliwości opuszczenia zakładu karnego, lecz oznacza także obniżenie standardu życiowego. Zachowania pozwanego, polegające na stworzeniu warunków pobytu w zakładzie karnym, poniżej poziomu typowego dla życia na wolności, które powód odczuwa jako uciążliwe, nie są przez to bezprawne. Żądania zmierzające do podwyższenia warunków życia, tak aby odpowiadały one warunkom osób przebywających na wolności, a nawet które zapewniłyby powodowi poziom pobytu pod pewnymi względami wyższy niż poziom życia znacznej części polskiego społeczeństwa są tym samym bezzasadne. O bezprawnym naruszeniu dóbr osobistych, w szczególności godności może być mowa dopiero, gdy dochodzi do poniżającego i nieludzkiego traktowania, sprzecznego z zasadą humanitaryzmu. Do naruszenia godności ludzkiej może dojść w wypadku, gdy pozbawi się więźniów jakiegokolwiek intymności przy spełnianiu potrzeb fizjologicznych, gdy przeludnienie osiągnie stan uniemożliwiający funkcjonowanie w celi, w szczególności gdy więźniowie zostaną zmuszeni do spania na przemian w jednym łóżku, gdy w celi nie będzie możliwości pozostawiania w pozycji leżącej.

Sąd uznał, że z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Podstawą prawną dochodzonego przez powoda zadośćuczynienia za złe, uciążliwe warunki pobytu w Zakładzie Karnym w R. jest art. 448 k.c., zgodnie z którym w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia.

Regulacja zawarta w wyżej przytoczonym przepisie wskazuje, że przesłanką odpowiedzialności przewidzianej w nim jest nie tylko bezprawne ale i zawinione działanie sprawcy naruszenia dobra osobistego (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15.06.2005 r., sygn. akt IV CK 805/04). Przyjęcie zatem odpowiedzialności odszkodowawczej sprawcy takiego naruszenia wymaga kumulatywnego zaistnienia nie tylko wystąpienia szkody o charakterze niemajątkowym i wskazania bezprawności działania sprawcy, ale także wykazania jego zawinienia, a także związku przyczynowego zachodzącego pomiędzy zaistniałą szkodą, a działaniem sprawcy.

Zarzuty powoda odnoszą się do złych warunków socjalno - bytowych występujących w Zakładzie Karnym w R.. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie wykazało, że w zakładzie panują surowe warunki, jednakże ocena czy nastąpiło naruszenie dobra, jakim jest godność osobista winna być dokonana przez pryzmat całokształtu okoliczności, w zgodzie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Dokonując oceny warunków pobytu powoda w zakładzie karnym nie można pominąć realiów występujących w Polsce, dotyczących czasami wręcz fatalnej sytuacji osób przebywających w szpitalach, domach opieki czy placówkach oświatowych, co wynika w głównej mierze z ich nie doinwestowania. Państwo Polskie nie jest na tyle zasobne finansowo, aby było w stanie zapewnić tym osobom, jak też skazanym, warunków bytowych odpowiadających poziomowi i standardom obowiązującym w zamożnych państwach Europy. Nie można uznać, że pozwany naruszył godność powoda skoro przez cały czas zapewniał mu warunki odbywania kary zgodne z obowiązującymi normami. Powód nie przebywał w warunkach przeludnienia.

Kąćki sanitarne usytuowane w celach są odgródzone od reszty pomieszczenia przegrodą dość niską, ale zapewniającą minimum intymności, a odczucia związane z rozchodzącym się po całej celi nieprzyjemnym zapachem na pewno nie należą do przyjemnych, ale skala tych dolegliwości nie przekracza stopnia, który pozwalałby mówić o naruszeniu godności. Tym bardziej, że więźniowie sami odpowiadają za czystość, i w tym celu wydawane są im odpowiednie środki czyszczące. Ponadto ze względów bezpieczeństwa oraz rozwiązań architektonicznych nie możliwe było całkowite zabudowanie kąćków sanitarnych. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 5 sierpnia 2010 r., sygn. I ACa 508/10 - niepubl., wskazał, iż: „Jedynie częściowe odgródenie od reszty celi kąćka sanitarnego wynika z konieczności zapewnienia warunków bezpieczeństwa (obserwacja skazanych), a ujemne doznania skazanych wynikające z konieczności obcowania z toaletą znajdującą się w celi, która ponadto nie zapewnia całkowitej intymności winny ustąpić przed nadrzędną wartością, jaką jest bezpieczeństwo zdrowia i życia człowieka”.

W celach znajduje się sprawna technicznie wentylacja i okno, które można otwierać o każdej porze dnia i nocy. Zakład Karny w R. jest wyposażony w wentylację grawitacyjną, której zasada działania polega na tym, że ciepłe powietrze jako lżejsze unosi się do góry zapewniając jego obieg w pomieszczeniu. Wprowadzenie rozwiązań bardziej zaawansowanych technicznie np. wentylacji mechanicznej za pomocą wentylatorów umieszczonych w przewodach wentylacyjnych, stanowiłoby w istocie luksus, byłoby to bowiem lepsze rozwiązanie niż posiada większość budynków w Polsce. Cele oświetlane są naturalnym światłem padającym z okna, a nadto oświetleniem jarzeniowym o mocy 2 x 40 W. Natężenie oświetlenia jest zgodne z odpowiednimi normami. Za zgodą dyrektora osadzeni mogą też korzystać z własnych lampek stołowych np. do czytania.

Również wyłączenie okresowe prądu w gniazdkach i światła w celi po godzinie 23 do rana nie można uznać za okoliczności powodujące naruszenie jakiegokolwiek dobra osobistego powoda. Ustalono, że mimo zgaszonego światła w nocy w celi nie panuje całkowi mrok, przez okno wpada światło z zewnętrznego oświetlenia. Cella zatem jest w wystarczająco jasna, pozwalająca na dotarcie do kąćka sanitarnego. Z kolei w kwestii wyłączenia energii elektrycznej w gniazdkach to zasada ta jest praktykowana przez Zakład Karny w R. od 2004r. Więźniowie posiadają grzałki, jeżeli istnieje potrzeba zaparzenia herbaty, to można dokonać tego wcześniej jak i zagotować wodę. Nadto ograniczenia wyłączeniu energii elektrycznej dotyczą tylko gniazdek w celach mieszkalnych. Oświetlenie cel

funkcjonuje normalnie. Ograniczenia te podyktowane są koniecznością szczytowego ograniczania poboru energii, z uwagi na ryzyko przeciążenia instalacji elektrycznej.

Działania te nie mogą zatem być uznane za dowolny i bezprawny akt mający na celu naruszenie dóbr osobistych osadzonych.

Wskazać również należy, iż budynek Zakładu Karnego pochodzi z XIX wieku i budowany był dla innych standardów niż obowiązują obecnie, co powoduje z kolei, że istniejące w budynku ograniczenia natury architektonicznej nie zawsze pozwalają dostosować go w pełni do najnowszych rozwiązań, jakie stosuje się we współczesnych obiektach budowlanych pomimo, iż jednostka penitencjarna przechodziła w ostatnim dziesięcioleciu szereg remontów.

Powód został osadzony w Zakładzie Karnym w R. w celu ochrony interesu społecznego i wartości nadrzędnych jakimi są izolacja przestępców od społeczeństwa i uzyskanie pozytywnych efektów probacji. Ponadto osadzenie powoda nie miało cech poniżającego i niehumanitarnego traktowania i odbywało się w godziwych warunkach. Subiektywne zatem przekonanie powoda, że nastąpiło przy tym naruszenie jego dóbr osobistych, jest bezpodstawne i nie może znaleźć ochrony z mocy art. 23 i 24 k.c., nie może też być podstawą przyznania mu zadośćuczynienia przewidzianego w art. 448 k.c., zwłaszcza, że powód nie wykazał, zgodnie z ciężącym na nim na podstawie art. 6 k.c. obowiązkiem, jakiej wymiernej szkody doznał wskutek pobytu w jednostce pozwanego.

Powód nie wykazał wysokości szkody żądając arbitralnie kwoty 300.000,00 zł uznając, że jest to kwota adekwatna do doznanej przez niego krzywdy. Biorąc pod uwagę wysokość żądanej kwoty, sytuację materialną – gospodarczą w kraju, uznać należy żądanie tak wysokiej kwoty podyktowane jest jedynie chęcią uzyskania korzyści majątkowej.

Powód nie wykazał w toku postępowania, by jego twierdzenia były zasadne. Pozew został sformułowany w sposób nieprecyzyjny i ogólnikowy. Natomiast pozwany w odpowiedzi na pozew szczegółowo i merytorycznie wykazał, że szkoda nie miała miejsca. Przedstawił odpowiednie dokumenty na potwierdzenie swoich twierdzeń. Nie ma więc podstaw, by przyjąć, iż działanie pozwanego naruszyło jakiegokolwiek dobro osobiste powoda. Brak też podstaw, by uznać zachowanie pozwanego było bezprawne bo działał zgodnie z przepisami. Ponadto powód nie wykazał, że doznał jakiegokolwiek szkody pozostającej w adekwatnym związku przyczynowym z tym działaniem lub zaniechaniem. Brak też jakiegokolwiek dającego się uzasadnić powiązania pomiędzy wysokością dochodzonej kwoty zadośćuczynienia, a rzekomą krzywdą doznaną przez powoda. Żądana kwota zadośćuczynienia jest rażąco wygórowana i nie przystaje do rzeczywistości, świadczy jedynie o wybitnie merkantylnej podstawie roszczenia. Wysokość żądanego przez powoda zadośćuczynienia w odniesieniu do intensywności rzekomego naruszenia dóbr ze strony pozwanego Zakładu Karnego wskazuje, iż powództwo miało charakter wyłącznie fiskalny.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

W punkcie 2 wyroku Sąd przyznał pełnomocnikom powoda adw. K. K. i adw. A. B. (2) wynagrodzenie za udzielenie pomocy prawnej przyznanej mu z urzędu, która nie została uiszczona przez powoda ani w części, ani w całości zgodnie z § 19 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. 2013, poz.461) przy zastosowaniu stawki wynagrodzenia określonej w § 11 ust 1 pkt 25 w związku z § 2 ust. 3 rozporządzenia, którą Sąd powiększył do 150%, biorąc pod uwagę nakład pracy w sprawie. Ustalona kwotę Sąd podzielił w równych częściach., uznając że wkład każdego z pełnomocników biorących udział w sprawie był porównywalny.